

var for multig gennem Regjeringens Erklæring at opnaa en Beroligelse for andre mindre Troende, for Andre, som havde en mindre fast Tro og en mindre stærk Tillid til den nuværende Regjering, end jeg havde, saa at Forhandlingen og Afstemningen om det nævnte andet Spørgsmaal kunde blive i Virkeligheden fri, kunde i Virkeligheden frigjøres for ethvert somhelst Tryk og ganske særlig frigjøres for ethvert Fernbanetryk. — Men, naar det saaledes er mig meget om at gjøre at faae Forhandlingen om hint andet Spørgsmaal frigjort for ethvert somhelst saadant Tryk, saa antager jeg ogsaa, at den ærede Minister ikke vil finde det forunderligt, at jeg ikke kan godkjende hans igaar udtalte Formening om, at vistnok endogsaa jeg maatte erkjende den Nødvendighed, der var tilstede for Regjeringen, til at afvente Udsaldet af hin anden Sag, førend den bestemte sig med Hensyn til sin Holdning lige overfor Finanslovsforslaget. Det har jeg ikke tidligere kunnet erkjende, og det kan jeg endnu fremdeles ikke erkjende.

Det andet Punkt, som jeg maa dvæle et Døgn ved, selvfølgelig atter foranlediget dertil ved en Ytring af den høitærede Finansminister, er den meget omtalte, ja, jeg kunde vel sige alt for meget omtalte Afslutning af Kontrakten om Bygningen af Esbjerg Havn. Den ærede Finansminister har — og det er jo let forklarligt — en stor Tilbøjelighed til at søge en Støtte for sin fremtidige Holdning eller i alt Fald sin eventuelle fremtidige Holdning lige overfor Spørgsmaalet om Bygningen af de vestjydske Fernbaner indenfor den i Loven af 24de April 1868 givne Frist, at søge en Støtte derfor, siger jeg, i hvad der i Fortiden er flet ved Afslutningen af Esbjergkontrakten. Men jeg tror rigtig nok ikke, at hans Sammenligning i mindste Maade passer. Jeg vil ikke sige, at Sammenligningen halter, thi jeg finder, at det er meget for mildt et Udtryk. Nei, jeg mener, at der flet ikke kan drages nogen Parallel imellem disse to Tilfælde. — Jeg har ganske rigtig baade tidligere og igaar udtalt, at det var mig umuligt, endogsaa fuldstændig umuligt i sin Tid at faae afsluttet Kontrakten om Esbjerg Havn med Sagttagelse af Lo-

vens Bogstav, hvilket „umuligt“ jo selvfølgelig maa opfattes saaledes, at jeg ansaa det for at være umuligt. Herimod har nu den ærede Finansminister igaar indvendt, at jeg vistnok ikke derved kunde have i frist Erindring, hvorledes det Hele var gaaet til ved Afslutningen af den omhandlede Kontrakt. Jeg erkjender fuldstændig dette. Jeg har ikke haft nogen somhelst Anledning til at opfriske min Erindring i saa Henseende siden den Tid — og det ligger jo nu 3 Aar tilbage —, og jeg har hverken siden da set Kontrakten eller langt mindre de forskjellige Tilbud, der kom frem, førend den afsluttedes. Jeg skal derfor ikke gjøre den mindste Indvending imod den Fremstilling, som den ærede Finansminister igaar gav af, hvad der var foregaaet førend Kontraktens Afslutning. Men, naar den ærede Finansminister sagde, at der foruden et indkommet Tilbud, som ikke var antageligt, hverken med Hensyn til Pengesummen eller med Hensyn til Tidsfristen, tillige var indkommet, saavidt jeg forstod ham, et Tilbud, som baade laa indenfor Bevillingens Grændse og tillige indenfor Tidsgrændsen, men at dette ikke var bleven antaget, og det formodentlig, tilføiede han, af gode Grunde, saa maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at der foruden de to meget væsentlige Momenter ved Afslutningen af saadanne Kontrakter, at man ikke overskrider Bevillingen, og at man iagttager Tidsgrændsen, ogsaa er andre særdeles væsentlige Momenter at tage Hensyn til. Der er saaledes blandt Andet det Moment, at selve Anlægget kan ventes at ville ske paa en Maade, som Regjeringen anser for at være forsvarlig, og fremdeles det Moment, at Sikkerheden, der gives for, at Anlægget virkelig vil blive udført kontraktmæssig, er fyldestgjørende. Jeg nævner her kun disse to hyderligere Momenter foruden dem, som den ærede Finansminister har anført; men der kunde selvfølgelig anføres flere endnu. Jeg maa altsaa bede mine tidligere Udtalelser om, at det var umuligt for mig i sin Tid at iagttage Tidsgrændsen nøiagtig og bogstavelig, fortaet saaledes, at det var mig umuligt at iagttage den, naar jeg samtidig dermed vilde iagttage efter min Formening endnu vigtigere Interesser og endnu vigtigere Hensyn paa andre